

## De tabernakeldienst (46)

Wat een wonder was het voor de gelovige Israëliet toen het gordijn van het voorhof voor hem werd geopend, en hij naar binnen mocht blikken! Het eerste wat hij zag was zoals dr. H.F. Kohlbrugge het noemt: 'het grondgebied der genade'. Hij had reeds onderwijs ontvangen aangaande de betekenis van de vierkleurige deur, waardoor Christus alles voor hem was geworden. Ondanks dit onderwijs moest hij echter naar eigen waarneming inleven er nog buiten te staan.

Nu is de Heere vrij wanneer Christus als de Deur voor Gods volk ontsloten wordt, doch dit is zeker dat niemand van hen hiervan vreemdeling blijft. We weten wel dat er mensen zijn die wensen dat we direct op het verzoendeksel wijzen, omdat een zondaar onmiddellijk bewust moet weten met God verzoend te zijn. Maar was het niet Gods wijsheid om de tabernakel zo te laten bouwen, dat men eerst de vierkleurige deur zou zien, en daarna een geopende deur om het binnenplein te kunnen zien? Niemand kan toch beweren dat zo een direct de hogepriester naar de *tweede* tabernakel zag gaan waar de ark met het verzoendeksel was, zoals de apostel Paulus dit in Hebreeën 9:7 beschrijft? Gods volk leert niet alles op één dag, doch het zal voor een ieder van hen een wonder zijn als zij uit genade er iets van mogen leren.

### Een geopende deur gegeven

zou opengaan. Toch bleven zij zoals Bunyan het beschrijft van buurvrouw Barmhartigheid in 'Christinnereis naar de eeuwigheid', voor de gesloten poort liggen en vielen als in zwijm. Mondbelijders rekenen zulke zondaren zoals buurvrouw Barmhartigheid er niet bij, net zo min als die buurvrouw dit zelf deed. Echter, de Heere rekende *deze* vrouw er wél bij, en daarom deed de Poortwachter de deur open. Zij werd zelfs één van degenen genoemd die het Koninkrijk der hemelen met geweld innam.

Wij handelen dus naar Gods Woord en de oudvaders om de 'kleinen in de genade' niet weg te stoten, maar hen als een hand en een voet te zijn. Gods Geest zorgt er wel voor dat zij daar niet blijven stilstaan, want Hij leidt hen tevens naar het 'grondgebied der genade' om te leren dat zij alleen uit genade zalig kunnen worden. Als wij iets van het werk des Heeren in het leven van een arme zondaar mogen bespeuren, dan verblijden we ons in Hem. De Heere zorgt er Zelf wel voor dat Hij hen uit alle rustgronden slaat, opdat zij alleen in Christus leren rusten.

### Nader onderscheid

We hebben ze gekend die de deur wijder open zagen gaan, zodat zij een ruime blik kregen in de verborgenheden van het Evangelie. Zij kregen Christus in Zijn Woord ontsloten als de enige en volkomen Zaligmaker, Die hen

*mel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde* (Ps. 73:25). Ook zij moesten nog nader onderwijs ontvangen. Doch geldt dit niet voor al Gods volk zolang zij op aarde zijn?

### De deur geopend voor benauwden van geest

Toen Jeruzalem belegerd werd door de Assyriërs, was de poort gesloten en waren koning Hiskia en het volk in grote benauwdheid. De Heere beloofde hen echter dat zij de koning Hiskia in zijn schoonheid en tevens een vergelegen land door de geopende poort zouden zien (Jes. 33:17). Doch wat een wonder is het dan voor benauwden van geest als zij voor hun ziel de deur mogen zien opengaan en Christus in Zijn schoonheid en een vergelegen land, ofwel het hemelse Vaderland ontdekt krijgen! Woorden schieten te kort om dit nader te omschrijven, en onze gedachten vermenigvuldigen. Toen de Heere zo ruim de deur opende, mochten zij niet alleen een blik slaan op het *grondgebied* der genade maar ook op het *hemelgebied* der heerlijkheid.

Vrienden, die hier iets van heeft leren kennen weet wat dit inhoudt. U mocht toen opgeleid worden tot het Goddelijk welbehagen, hoe de drie Goddelijke Personen in de stilte der nooit begonnen eeuwigheid met elkaar raad hebben gehouden. Ds. P. Los schrijft ergens dat zij dan als met het oor des geloofs aan de deur van het hemelse kabinet mochten luisteren, en hoorden hoe de Goddelijke Personen over de uitverkorenen – ook over hen – onderhandelden. Ach vrienden, we begeven ons op heilig grondgebied, en behoren met eerbied vervuld te zijn. God de Vader heeft Zijn Kerk in de eeuwige Vrederaad aan Christus gegeven, en zag hen als gevallen en verdoemelijke zondaren.



Deze woorden sprak Christus tot de engel of opziener van de gemeente te Filadélfia, namelijk: *Zie, Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten* (Openb. 3:8). Hoewel Christus hier doelde op de gelegenheid om het Evangelie zonder verandering en met goede voortgang te verkondigen, leert het ons ook dat het de Heere is Die een geopende deur tot zaligheid geeft. We hebben ze van Gods volk gekend, die ons vertelden hoe zij de deur van zalig worden op een kier geopend zagen, toen de Heere tot hen sprak: *Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt* (Joh. 1:29). Zij konden toen zalig worden, en riepen uit: 'Ik kan nog zalig worden, ik kan nog zalig worden.'

Er zijn mensen die kleinerend over zulken spreken, en zeggen dat zij 'maar' een mogelijkheid van zaligworden kennen. Doch wij achten het oneindig groot als de Heere een mogelijkheid ontsluit, omdat dit ook de vrucht is van Zijn goedheid in Christus. Zij toch erkenden eerst dat de Heere rechtvaardig was als Hij de deur van genade voor eeuwig op het nachtslot zou hebben gedaan. Zij zagen de deur van de hel geopend, en achtten het rechtvaardig om door die deur te moeten gaan en voor eeuwig verloren te blijven.

Tevens achtten zij zich onwaardig als de deur van genade voor zulke zondaars als zij waren

onderwees hoe heel Gods Woord van Hem getuigt. De Heere gaf hen zoveel onderwijs in Zijn Woord dat zij zelfs ingeleid werden in de gangen van Zijn vernedering en verhoging. De vruchten die zij smaakten waren zoet voor hun ziel en gaven kracht om achter Christus aan te gaan. Het oude volk sloeg niets weg en bouwde ook niet op, maar zei dan: 'Wees welkom in de strijd, u staat met uw eerste voetstappen op de weg.' In een latere weg gevoelden zij echter zelf hun zielenhapers, en werden overtuigd van de noodzakelijk toepassing.

Ook zijn er geweest voor wie de deur zo wijd mocht opengaan dat zij Hem ontdekt kregen als een Goddelijke en dierbare Persoon; als de Middelaar Gods en der mensen. Zij mochten Hem door het geloof omhelzen, en leerden Zijn liefde, schoonheid, beminnelijkheid en noodzakelijkheid kennen. In verwondering riepen zij toen uit: *Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen, genade is uitgestort in Uw lippen, daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid* (Ps. 45:3). De woorden die Hij tot hen sprak, waren woorden des eeuwigen levens; genaderijke en gunstrijke woorden. Woorden rijk aan genade, rijk aan gunst en rijk aan liefde.

Kortom, Christus als Persoon werd hen toen zo oneindig dierbaar dat zij niemand met Hem konden vergelijken, en stemden van harte met Asaf in: *Wien heb ik nevens U in den he-*

Christus bood Zichzelf aan om voor hen op aarde te komen; niet op het grondgebied der genade, maar op vijandig grondgebied. Hij moest in hun plaats lijden en sterven, om hen op rechtsgronden te zaligen en door deze Deur op het grondgebied der genade te brengen. Kunt u dit begrijpen? Wij niet! We kunnen wel begrijpen dat Paulus in verwondering uitriep: *O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!* (Rom. 10:33). Hebt u deze Deur wel eens zo open mogen zien gaan, of is die nog steeds gesloten? O vreselijke toestand! U leeft nog voor eigenlijk rekening; de deur van de hel is geopend en die naar de hemel gesloten. Christus is eerst ter helle gevaren om daarna ten hemel te gaan. Weet toch dat dit niet vreemd mag blijven in uw leven. U bent nog in het heden van genade, straks zit de deur op het nachtslot. De deur van het Evangelie is nog geopend, en daarom heden, zo u Zijn stem hoort, verhardt uw hart toch niet (Ps. 95:7 en 8).

Volk des Heeren, deze Deur mocht voor u opengaan, en u mocht als met uw vinger daarop wijzen, en in verwondering uitroepen: *Dit is de poort des HEEREN, door dewelke de rechtvaardigen ingaan* (Ps. 118:20). Geeft dan God alleen de eer, en wijst uw naaste op de noodzakelijkheid om ook door deze Deur te gaan! ■

**Commentaar DJK :** Dit stuk van ds. J. Roos uit de Ger. Gemeenten in Ned. kreeg ik van iemand toegezonden. Het is toch telkens weer een verschrikking om te lezen hoe zulk soort dominees niet alleen in Christus, maar ook in de weg tot Christus wensen te roemen. Deze theologen wachten de genade in op een standelijke (toeleidende) heilsweg tot Christus. Terwijl de reformatie in de lijn der apostelen een stondelijke heilsleer geleerd heeft. O dwaze dominee Roos toch, waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? (Jes. 55:2a) Al menen zij Gods soevereine vrije genade te preken, zoeken zij op dergelijke wijze toch enigszins geschikt te worden om deze vrije genade om niet te kunnen/mogen ontvangen. Ze vergeten echter dat de toeleidende weg tot Christus een weg naar de hel is, c.q. een weg waarin een zondaar de toorn en gramschap Gods over zijn bedreven zonden gewaar wordt. In deze weg worden de goedertierenheden Gods wel ondervonden, Rom. 2:4, waarin een verborgen trekkende liefde is, maar dit is de genade Gods in Christus (nog) niet. Ook niet aan Gods kant. Zolang een verkoren zondaar onder de heerschappij der wet is moet God op hem toornen krachtens de deugden van Zijn Goddelijke heiligheid en rechtvaardigheid. Waarom dan? Omdat de wet die hem voor de val in Adam eerst vrijpleitte, krachteloos is geworden door zijn zondige vlees. (Rom. 8:3) God heeft Zijn verkorenen wel geliefd, maar niet gerechtvaardigd van eeuwigheid. Waarom niet? Omdat Gods heilige wet van eeuwigheid nog niet verbroken was geworden. God kon derhalve nog geen vergelding eisen. Dit is pas in de tijd geschiedt, en is derhalve door Christus in de volheid des tijds hersteld door Zijn gehoorzaam/heilig leven en gewillig sterven. Hij was immers de volkomen Vervulde Wet die der vrijheid is voor Zijn verkorenen, Jak. 1:25. Daarnaast geschiedt de rechtvaardiging alleen door het geloof in Christus. (Rom. 5:1) God kon in Christus pas tussentreden om de oorzaak van de doodstaat van de mens te vernietigen, toen de mens in Adam gezondigd had. Het gehele Oude Testament draaide om de offerdienst dat in de volheid des tijds door de beloofde Messias op Golgotha volbracht zou worden, en het Nieuwe Testament draaide om het enig volbrachte offer door Jezus Christus de beloofde Messias. Haal dit enige Offer weg, of vermeng dit Offer met de werken en overtuigingen der wet, en de Bijbel is leeg, God is berooft van Zijn eer, de kroonrechten van Christus liggen op straat en de verkorenen Gods zijn berooft van hun zaligheid in en door Hem.

Toch blijft er bij dominee Roos naast dat enig Offer nog best veel over om in te roemen. Hij blijft wel stellig beweren dat het in Christus eindigen moet, wil het wel zijn, maar blijft hardnekkig roemen in veel dingen buiten dat enig Offerlam dat het Heil van Zijn volk verworven heeft. Door dat Offer is Zijn volk door Zijn Lichaam der wet gedood, met Hem gestorven, begraven en opgestaan. *Opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden*, Rom. 7:4. Zie daar de verwerving van het Heil, die stondelijk doorleefd wordt wanneer God dit Heil door de Heilige Geest toepast aan het hart van een verloren/verkoren zondaar. Dominee Roos roemt in de ellende van een zondaar, roemt in de honger en in de dorst waardoor een zondaar nooit verzadigd kan worden, en roemt in de vloek en doem der wet die een zondaar ontkleed en niet overkleed. Hij beseft niet dat hij hetzelfde doet gelijk destijds de valse leraren onder de Galaten die wet en evangelie op een gruwelijke wijze vermengden. Dominee Roos meent dat in de ontdekking der wet alrede een verborgen geloof in Christus is. Hoe weten we dat? Dat is de leer van zijn kerkverband. Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn, Gal. 3:21. De wet is niet machtig een zondaar levend te maken, omdat ze niet uit het geloof is. God den Heilige Geest maakt de zonden

levend door Zijn heilige wet in het hart van een zondaar, en begint een heilige twist in het diensthuis der verderfenis opdat het een onleefbaar bestaan zal worden onder de heerschappij van de eerste man, Rom. 7:1-3. Dominee Roos meent dat deze heilige twist, waarin een zondaar zijn bestaan begint op te knappen vanuit een verbroken werkverbond, het begin van het nieuwe geestelijke leven is. Niet alleen de bloedstrijking en niet alleen het eten van het geroosterde vlees van het geslachte paaslam waren het enig middel tot verlossing uit het diensthuis van Egypteland, maar kennelijk ook de hagelstenen, de duisternis, de luizen, de kikvorsen en de sprinkhanen zijn bij ds. Roos redenen en meehelpers tot verlossing. Verschrikkelijk! Zeg me nu eens wat deze plagen/gerichten te maken hadden met Israels verlossing door een weg van bloedstorting en gerechtigheid...? Natuurlijk, het gaat er niet buitenom, evenmin dat een kind zonder barenswéeën geboren wordt. Maar de barenswéeën zijn het kind toch niet? De verlossing van een moeder ligt immers verklaard in haar kind dat zij door smarten heeft moeten baren. Hebben onze godzalige vaders ons dan niet geleerd dat wanneer het niet verder komt dan het negende gericht der duisternis, een ziel nog eeuwig in die duisternis omkomen zal? Spraken de profeten dan destijds niet over zielen die geen kracht hadden om te baren, en slechts lucht gebaard hebben? Wie zouden ze hiermee toch bedoeld hebben? Ja lezer, God bracht de plagen over gans Egypteland waarin Israel wonende was om te twisten met dit diensthuis. Waaruit bestond dat diensthuis voor Zijn volk Israel? Dat diensthuis bestond uit werken tot ze dood bij neer vielen onder de geselslagen van de drijvers van Farao. Zo ook bij het geestelijk verkoren Israel. Doch ik zeg, zo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles; Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te voren gesteld. Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. (Gal. 4:1-5) God zou Zijn bondsvolk inderdaad verlossen door een machtige uitgestrekte Arm en middels grote gerichten (Ex. 6:5-6), maar wanneer God nimmer de dood over het diensthuis had gebracht, dan was Israel in haar diensthuis destijds gestorven. God zou alle eerstgeborenen ofwel erfgenamen in het diensthuis doodslaan, onder de Egyptenaren en onder Zijn eigen volk. Want de zonen der dienstbaren zullen geenszins erven met de zonen der vrijen! Voor de eerstgeborenen van Israel was een plaatsbekleder (het geslachte paaslam) door wiens bloed de verderfengel niet binnentrad, maar bij de Egyptenaren deed de dood wel zijn intrede. En zo zal God door Zijn verderfengel ook uw eigengerechtigheid en uw ongeloof straks doodslaan wanneer Hij u ten gerichte roept, maar dan voor eeuwig. Lees hier de woorden ten leve van het Meerdere geslachte Paaslam: *Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem. Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door den Vader; alzo die Mij eet, dezelve zal leven door Mij, Joh. 6:53-57.*

Wanneer het verkoren Israel uit zijn diensthuis verlost is geworden middels een weg van bloedstorting en gerechtigheid, gegaan zijn door doop van de Rode Zee (het teken en zegel van afwassing der zonden), het lied gezongen van Mozes en van het Lam, het hemels manna gegeten hebbende, komen zij aan bij de Berg Sinai waar zij een vervulde wet in Christus ontvangen. De stenen tafelen der wet werden



immers in de ark des verbonds gelegd. De plagen en gerichtten in het diensthuis zagen op de afsnijding en doding der wet. Maar na Israels verlossing was de Gods wet een vervulde wet in Christus geworden tot vertroosting, Rom. 6:14. Voor het zondige vlees bleef de wet echter nog steeds een tuchtmeester tot Christus. (Rom. 8:13) God stelde door de Middelaar van het oude verbond de tabernakeldienst in waardoor Hij onder en bij Zijn volk ging wonen, c.q. ging tabernakelen. Door deze tabernakeldienst werd Zijn verlostte volk Israel nader onderwezen in haar verlossing uit het diensthuis van Egypteland. Het koperen brandoffer wees op het geslachte offerlam in Egypteland, hetgeen een beeld was van het Offerlam dat komen zou in de volheid des tijds. De slachting van het offerdier moest geschieden aan de noordkant van het brandofferaltaar, hetgeen wees op de plaats waar Christus gekruist zou worden. (Psalm 48:3, Lev. 1:11) Namelijk aan de noordkant van de berg Sion, c.q. van de tempelberg ofwel de berg Moria. Dit gold tevens het schuld- en zondoffer. Dit brandoffer, hetgeen zag op de plaatsvervanging, kon en mocht niet gebracht worden zonder betoning van berouw over het bedreven kwaad. Berouw zonder een bloedig brandoffer is geen waar berouw, maar een wettisch berouw, en nog geen evangelisch berouw. Het koperen wasvat wees op de doop door de Rode Zee, hetgeen een beeld was van de afwassing der zonden door de vernieuwing van de verworven Geest van Christus die een zondaar opricht uit de dood, Rom. 8:9-11. Dit koperen altaar en wasvat waren de toegang tot het eten van de toonbroden in het heilige, gelijk het bloed van het paaslam en de Rode Zee de toegang waren tot het manna eten in de woestijn. Zo ook bij het geestelijk verkoren Israel, lezer. Ik wenste wel dat dominee Roos deze dingen eens mocht gaan verstaan. Zijt gij een leraar Israels, en weet gij deze dingen niet?

**Ds. J. Roos:** “Wat een wonder was het voor de gelovige Israëliet toen het gordijn van de voorhof werd geopend, en hij naar binnen mocht blikken! Het eerste wat hij zag was, zoals dr. H.F. Kohlbrugge het noemt: *‘het grondgebied der genade.’* Hij had reeds onderwijs ontvangen aangaande de betekenis aangaande de betekenis van de vierkleurige deur, waardoor Christus alles voor hem was geworden. Ondanks dit onderwijs moest hij echter naar eigen waarneming inleven er nog buiten te staan. Nu is de Heere vrij wanneer Christus als de Deur voor Gods volk ontsloten wordt, docht dit is zeker, dat niemand van hen hiervan vreemdeling blijft. [We weten wel dat er mensen zijn](#) die wensen dat we direct op het verzoendeksel wijzen, omdat een zondaar onmiddellijk bewust moet weten met God verzoen te zijn. Maar was het niet Gods wijsheid om de tabernakel zo te laten bouwen, dat men eerst de vierkleurige deur zou zien, en daarna een geopende deur om het binnenplein te kunnen zien? Niemand kan toch beweren dat zo één direct de hogepriester naar de tweede tabernakel zag gaan waar de ark met het verzoendeksel was, zoals de apostel Paulus dit in Hebr. 9:7 omschrijft? Gods volk leert niet alles op één dag, doch het zal voor een ieder van hen een wonder zijn als zij uit genade er iets van mogen leren.”

**DJK :** Wie dominee Roos met ‘dat er mensen zijn’ bedoeld, kunt u vast wel raden. We schamen ons er niet voor zijn dwalingen op Bijbelse gronden te weerleggen. Weet u dat het veel zwaarder is om de waarheid te verdraaien tot iemands verderf, in plaats van de Waarheid recht te snijden en te verklaren volgens de leer die naar de godzaligheid is. U kunt zich vast best voorstellen wat er met dominee Roos in zijn kerkverband gebeurt wanneer hij in deze kleur zal bekennen. Dan kan hij wel inpakken, want dan is het uit met de roem, de lof en de eer die hij van velen ontvangt. Uit deze uitleg is duidelijk op te maken dat Israel wezenlijk maar half, en nog niet geheel was verlost. Dit verklaart tegelijk waarom ds. Roos de zielsverlossing en de vergeving van zonden theologisch niet in HC zondag 7 verklaard, maar in HC

zondag 23. Dit is wezenlijk precies dezelfde dwaling. We hebben hier al zoveel over geschreven in de weerleggingen van zijn wijlen leermeester ds. F. Mallan. Dominee Roos doet hier een verwijzing naar Hebr. 9. Gaan we even lezen wat de apostel daar verder schrijft: *Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaaktten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid des vleses; Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levende God te dienen? En daarom is Hij de Middelaar des nieuwen testaments, opdat, de dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden. Want waar een testament is, daar is het noodzaak, dat de dood des testamentmakers tussen kome; Want een testament is vast in de doden, dewijl het nog geen kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft. (Hebr. 9:11-17)*

Nu de vraag aan u en mij? Waarin lag bij Israels' verlossing de tussentreding van de dood des Testamentmakers verklaard? Was dit dan niet door de slachting en doding van het onschuldige paaslam in de nacht van het tiende dodelijke gericht? Alle erfgenamen zouden immers sterven, tenzij er bloed gestreken was aan de deurposten, Ex. 12:13-14. Door de dood van het geslachte paaslam beërfdde de eerstgeborenen het leven, de vrijheid, en het beloofde land Kanaan. Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus, 1 Kor. 5:7b. Nu dan, door de tabernakeldienst heeft God Zijn bondsvolk Israel nader onderwezen in haar verlossing. Ik heb daar al iets overgeschreven. Zo ook het geestelijk verkoren Israel. Er is een doorleven van de zielsverlossing door de weg van recht, door kruisdood en opstanding, er is een verstaan van dit hemelse wonder, en daarna moet een verlost zondaar zijn zinnen oefenen in de woorden der gerechtigheid om zijn verlossing volgens de leer der apostelen te kunnen verwoorden. Vele kinderen Gods getuigen van hun verlossing helaas vanuit hoe hun dominee preekt en leert. Wanneer die dominee vanuit dezelfde theologie leert als dominee Roos, dan spreken zulke zielen meestentijds vanuit dezelfde dwaling. Dan zijn ze weinig vruchtbaar voor anderen. Zulke zielen maken door schade en schande hun roeping en hun verkiezing vast vanuit een valse kerkleer, hetgeen vaak (veel) langer duurt dan dat men onder een zuivere leer gebakerd en onderwezen is geworden. Ik hoop dat u me verstaat en hierin kunt volgen. Ik neem nu nog enkele citaten uit het 46<sup>e</sup> artikel van ds. J. Roos over de tabernakel.

**Ds. J. Roos:** Een geopende deur gegeven. (...lees boven in scan...) We hebben ze van Gods volk gekend, die ons vertelden hoe zij de deur van zalig worden op een kier gezien zagen, toen de Heere tot hen sprak: "Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt (Joh. 1:29)." Zij konden toen nog zalig worden, en riepen het uit: 'Ik kan nog zalig worden, ik kan nog zalig worden.' Er zijn mensen die kleinerend over zulken spreken, en zeggen dat zij maar een mogelijkheid van zalig worden kennen. Doch wij achten het oneindig groot als de Heere een mogelijkheid ontsluit, omdat dit ook de vrucht is van Zijn goedheid in Christus. Zij toch erkenden eerst dat de Heere rechtvaardig was als Hij de deur van genade voor eeuwig op het nachtslot zou hebben gedaan. Zij zagen de deur van de hel geopend, en achtten het rechtvaardig om door die deur te moeten gaan en voor eeuwig verloren te blijven. (...lees boven in scan...)

**DJK :** Maar nu is het een beroofd en geplunderd volk; zij zijn allen verstrikt in de holen, en verstoken in de gevangenhuizen; zij zijn tot een roof geworden, en er is niemand, die ze redt; tot een plundering, en niemand zegt: Geeft ze weder. Wie onder ulieden neemt zulks ter oren? Wie merkt op en hoort, wat hierna zijn zal? Wie heeft Jakob tot een plundering overgegeven, en Israel den rovers? Is het niet de HEERE, Hij, tegen Wien wij gezondigd hebben? Want zij wilden niet wandelen in Zijn wegen, en zij hoorden niet naar Zijn wet. (Jes. 42:22-24)

O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? (Gal. 3:1-5)

Ik acht dat deze helwaardige zielen zoals ds. Roos hen hierboven omschrijft, ook verlorene zielen zijn. Vrijgesproken door Woord en Geest. Maar ik vrees dat ze betoverd zijn geworden door de valse leer die in hun kerk werd geleerd, waardoor ze hun verlossing niet ten volle verstonden. Gelijk destijds de trage/onkundige Emmausgangers niet verstonden wat zij op Golgotha hebben aanschouwd. Zij hadden de inhoud van Jesaja 53 gezien, maar waren traag en onkundig om ten volle te verstaan de dingen die geschiedt waren. Daartoe moesten zij door Christus Zelf onderwezen worden, door Woord en Sacramentsbediening, om nader licht te ontvangen over wat zij gezien en deelachtig geworden waren door het geschonken geloof in Hem. Net zoals ik eerder schreef over Israels verlossing, en het nader onderwijs dat zij ontvingen in hun verlossing door de van God geschonken tabernakeldienst. Ik heb de mensen waarover ds. Roos schrijft natuurlijk niet gekend, en toch ben ik dergelijke zielen tegengekomen die het door de valse leringen en betoverend onderwijs het er uiteindelijk niet meer voor durfden te houden. Zij werden niet meer vertroost, maar werden door die valse leer beroofd en geplunderd. Wee hen die hier aan hebben meegewerkt, dominee J. Roos....!! U vertroost te vroeg middels een valse wedergeboorte waarin u een verondersteld geloof pretendeert, en te laat wanneer het geboren kind door schade en schande is opgewassen tot een ongespeende jongeling die nog steeds in de wieg ligt. Bij dominee Roos zijn iemands zonden pas vergeven, en het verworven heil van Christus aan zijn ziel toegepast, bij de mate des geloofs van Abraham op de berg Moria. Verschrikkelijk! Iemand kan zijn hel en zijn oordeel niet mijnen zonder de trekkende liefde des Vaders, (Joh. 6:44) en zonder dat Christus hem geopenbaard wordt tot zaligheid en vrede, die een verloren zondaar opwekt ten uiterste dage. "Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt (Joh. 1:29)." Wie durft deze gepaste woorden voor een helwaardige zondaar, die niets meer heeft tot een rantsoen voor zijn gemaakte schuld, tegenwoordig nog voor een Goddelijke vrij spraak te houden? Nee zegt dominee Roos dan in de lijn van zijn onderwijzers: "Die zondaar moet eerst nog met een geopenbaarde Christus de dood in!" Het is werkelijk een van God vervloekte leer die zij leren. Kan iemand dan geen heenwijzing tot Christus krijgen, ofwel een mogelijkheid tot zalig worden? Jawel, maar dat is een zicht vanuit het diensthuis der zonden op het meerdere Paaslam wat hen door het Woord getoond is, dat in hun bestaan voor God nog geslacht moet worden, Wiens bloed nog gestreken, en Wiens vlees nog gegeten moet worden tot verzoening en vereniging. Maar bij zulk een heenwijzing vanuit het Woord is een zondaar nog niet helwaardig en nog niet geheel vatbaar gemaakt (ofwel nog niet geheel ontkleed en

ontgrond) voor de beloftenissen des Evangeliums. Een heelmeeester gaat pas zalven wanneer de ontstoken wond geheel is ontdaan van al haar onreinheden. De zalving op een ontstoken etterwond zou immers gaan stinken. Daarnaast heeft zulk een zondaar door een wettisch berouw zijn klederen wel gescheurd, maar nog niet zijn hart gescheurd middels een evangelisch berouw. (Jer. 31:19, Kol. 2:11-12) Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden. Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester. Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Gal. 3:23-27.

Maar hoe komt het dan dat die zielen waar ds. Roos van verteld (nog) niet zakelijk uiteen konden zetten wat zij gezien hadden? Dat komt vaak omdat zij de weg die God met hen houdt proberen te verstaan en te rijmen vanuit de standelijke heilsweg die hen elke zondag gepreekt werd. Kijk lezer, een kind in de genade heeft dat genadewonder doorleefd, dit is in geen hoek geschiedt. Daar is hij met zijn volle bewustzijn bij geweest. Een jongeling in de genade heeft dit wonder ook verstandelijk mogen verstaan, waarna hij z'n geestelijke zinnen gaat oefenen in de woorden der gerechtigheid om zijn verlossing op een zakelijke wijze te kunnen verklaren. En een vader in de genade heeft dit genadewonder nog dieper mogen verstaan. Een kind, een jongeling en een vader hebben allen evenveel genade, maar een vader in Christus heeft deze genade het meest mogen beoefenen en het diepst mogen bewonderen. Denk in deze eens aan Abraham op de berg Moria en Jacob bij Pniel. Vandaar dat de apostel in zijn leerbrieven spreekt over de zekerheid des geloofs, de zekerheid des verstands, en de volle verzekerdheids des geloofs. Ik noemde u eerder twee zielen die de zekerheid des verstands ontvingen toen Christus bij hen aanzat en het brood brak. Toen kregen zij het volle licht over hetgeen zij op Golgotha door het geloof hadden aanschouwd. Toen kregen zij in de breking des brood Zijn verbrijzelde Lichaam te zien. (Jes. 53:10, Joh. 6:35) Toen konden zij niet meer thuisblijven omdat zij moesten getuigen van hetgeen zij gezien hebben. Vele theologen hebben vanuit deze gedacht gemeend te moeten stellen dat daarom de zekerheid des geloofs in het welwezen des geloofs ligt verklaard. Dat heeft bijv. vader Brakel vanuit zijn pastorale bevindingen ook gemeend te moeten stellen. De zaak die hij bedoeld te zeggen begrijp ik wel, maar toch is het beter bedoeld dan gezegd. Want in het ware geloof waardoor de zondaar verlost werd was een vast en zeker vertrouwen en een zeker weten. Wanneer dit er niet was, dan was het nooit een waar geloof. Maar wanneer de gevoelige kracht uit die geschonken genade gaat wijken, dan wordt een zondaar vaak teruggeworpen op zichzelf. Dan blijft de verlostte ziel nog met veel vragen zitten. Hetgeen geschiedt is zal geen leed uit zijn geheugen wissen, maar wie zal hem verklaren welk wonder van genade daar is geschiedt? Kijk lezer, en dan is het maar wie je bakers en onderwijzers zijn. Het gaat hier dus niet over het missen van de zekerheid, maar over het nader licht krijgen over de geschonken zekerheid. Deze zielen schreeuwen innerlijk om een bevestiging tot God, of Hij er nog eens op terug zou willen komen. Ik heb mensen gekend die er zeer lange tijd over deden om hun roeping en verkiezing verklaard te krijgen. (2 Petr. 1:10) Ikzelf heb er drie jaar over gedaan. Ik kreeg het tweemaal zeer krachtig en lieflijk bevestigd, maar ik durfde het er maar niet voor te houden. Want, dat was te groot voor zulk een snode zondaar. Tot de derde maal, toen kwam ik met Thomas de kerk uit luidkeels zingende: "mijn Heere, en mijn God!" Een kind dat nooit gevoed is met vaste spijs zal traag en zeer onkundig zijn en blijven in de geestelijke opwas, lezer. Dat is een ontzagelijk oordeel in onze tijd, waarin wet en evangelie op een niet geringe wijze vermengd worden.



Hoe anders is het met hen die onder een stondelijke heilsleer mogen verkeren. Dit is best een hele uitwijding, maar toen ik dit zo las moest ik aan deze dingen denken. Ik hoop dat er enkele onkundige en trage Emmausgangers onder mijn lezers zijn die er iets aan mogen hebben tot hun vertroosting. Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen, 2 Petrus 1:10. (lees ook de kanttekeningen bij deze tekst)

Ja maar schrijver, roept iemand mij toe....hoe diep moet ik dan vernederd zijn geworden wil ik geheel zijn afgesneden en gedood door de weg van Gods heilige recht? Zo diep dat het onleefbaar en onhoudbaar werd onder de heerschappij van uw eerste man, Rom. 7:1-3. Eerder bent u niet vatbaar voor de vreemde Gerechtigheid die geheel buiten uw bereik ligt, namelijk de gerechtigheid van uw Tweede Man. Lees hier wat de godzalige Ralph Erskine daarover opmerkt: *“De ziel nu, zoals ik gezegd heb, ontwaakt, gewond, vernederd en tot wanhoop van verlossing in zichzelf gebracht zijnde, en bevindende dat alle haar vorige toevluchten der leugenen haar begeven, ontfermt Zich de Heere over haar in hare nederigheid en openbaart Zijn Zoon in haar/hem.... De Geest des Heeren openbaart het Fundament en geeft de heerlijkheid daarvan in Gods licht te zien, werkt op hetzelfde ogenblik dat geloof, waardoor de ziel, een welbehagen hebbende in deze heerlijke vinding van oneindige wijsheid aangaande Christus, gelovige toe te stemmen en daarmee in te stemmen en te verzegelen dat God waarachtig is. Zij grijpt met een persoonlijke toepassing Christus aan tot haar voordeel. Dit is de dag der bruiloft en der kracht, Psalm 110:3, 2 Kor. 6:9. Het is door het geloof dat wij God in Christus zien, de wereld met Zichzelf verzoenende. Wie deze genade, heerlijkheid en schoonheid van Hem ziet, kan niet uitdrukken wat zij aanschouwt; woorden kunnen deze heerlijkheid of zoetheid niet uitdrukken. Van deze dag af zijn zij kinderen der genade, die al de genadige eigenschappen van de Gezegende hebben; daarom begint de zegen werkelijk vanaf deze dag af. Van deze dag af aan zijn zij arm van geest, geestelijk treurenden, hongerigen en dorstenden, enz, en worden zalig gesproken...van die dag af is de vloek weggenomen.”*

**Ds. J. Roos:** (...lees boven in scan...) We hebben ze gekend die de deur wijder open zagen gaan, zodat zij een ruime blik kregen in de verborgenheden van het Evangelie. Zij kregen Christus in Zijn Woord ontsloten als de enige en volkomen Zaligmaker, Die hen onderwees hoe heel Gods Woord van Hem getuigt. De Heere gaf hen zoveel onderwijs in Zijn Woord [dat zij zelfs werden ingeleid in de gangen van Zijn vernedering en verhoging](#). De vruchten die zij smaakten waren zoet voor hun ziel en gaven kracht om achter Christus aan te gaan. Het oude volk sloeg niets weg en bouwde ook niet op, maar zei dan: “Wees welkom in de strijd, u staat met uw eerste voetstappen op de weg.” In een latere weg gevoelden zij echter zelf hun zielenhapers, en werden overtuigd van de noodzakelijke toepassing.

**DJK :** Er is veel goud wat er op lijkt dat het toch niet is. Het ware goud zal in de beproeving des geloofs openbaar komen. Iemand kan geen vruchten des geloofs voortbrengen zonder eerst te zijn afgesneden en te zijn ingelijfd in de ware wijnstok. Een vrouw kan geen gemeenschap hebben met haar Tweede Man indien haar eerste man nog leeft. (1Kor. 7:39, Rom. 7:2-3) Indien men toch meent van wél, dan is dit onvruchtbare geestelijke hoererij! Het is ook werkelijk onvoorstelbaar hoeveel on-Bijbelse uitspraken uit het gezelschapsleven tenslotte een eigen leven zijn gaan leiden. Ook in de hoofden van vooraanstaande leraren. Had Christus de pers dan niet alleen getreden? Lees dan hier eens in Jes. 63 vs 3 : Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Mij; en Ik heb hen getreden in Mijn toorn, en heb

hen vertrapt in Mijn grimmigheid; en hun kracht is gesprengd op Mijn klederen, en al Mijn gewaad heb Ik bezoedeld. Laten we verder eens bezien wat Thomas Shephard over zulk soort voornoemde zielen heeft opgemerkt. De godzalige puritein Thomas Shepard noemt in zijn boek 'De ware bekering' vier oorzaken van een valse onechte vrede, die in het hart gewerkt kunnen worden:

1. door satan
2. door valse leraren
3. door een valse geest
4. door een valse toepassing van ware beloften

*Punt drie en vier, laat ik nu in dit onderstaand citaat volgen:*

### **Een valse geest als bewerker van een valse vrede**

*Een valse geest is de derde oorzaak die een valse vrede voortbrengt. Zoals er een ware Geest is. 'Die met onze geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn, Rom. 8:16, zo is er ook een valse geest die, net als de ware Geest, getuigt dat ze kinderen Gods zijn(1 Joh. 4:1). Ons wordt geboden om de geesten te beproeven. Nu, als deze geesten niet zouden lijken op Gods ware Geest, waarom zou het dan nodig zijn ze te beproeven? Waarom moet iemand beproeven of slijk gelijk is aan goud, die helemaal niet op elkaar lijken? En van deze geest wordt, naar ik meen, gesproken in Matth. 24:23. Nu, let erop dat zoals de ware Geest getuigt, zo getuigt ook de valse geest, omdat hij erop lijkt.*

*1. De Geest Gods vernedert de ziel. Dus voordat mensen de getuigenis van de valse geest hebben, worden ze machtig terneergeslagen en bedroefd van geest, en daarop bidden ze om rust en nemen ze zich voor een nieuw leven te gaan leiden, hun wapens weg te werpen en zich te onderwerpen, Psalm 66:3.*

*2. De Geest Gods in het Evangelie openbaart Jezus Christus en Zijn bereidwilligheid om te behouden. Zo ontdekt ook de valse geest de uitnemendheid en bereidwilligheid van Christus om Hem te ontvangen, als hij maar binnen wil komen. Het gaat met deze ziel als met landmeters, die de grond van andere mensen precies in kaart brengen, al zullen ze er zelf nooit een voet van bezitten. Zo deed Bileam (Num. 24:6). Deze valse geest toont hun de heerlijkheid van de hemel en van Gods volk.*

*3. Hierna wordt de ziel aangedaan en gaat ze de goedheid en zoetheid van Jezus Christus smaken, zoals die mensen deden die genoemd worden in Hebr. 6. En de ziel breekt dan in vurige bewondering: 'O, dat er ooit enige hoop zou zijn voor zo'n vuil ellendig mens als ik ben en als ik ben geweest!' En zo verheugt hij zich buitengewoon, als een mens die half opgenomen is in de hemel.*

*4. Hierna noemt de ziel die getroost wordt, nadat ze verwond was, God 'mijn God' en Christus 'mijn lieve Heiland'. En nu twijfelt ze er niet aan of ze zal behouden worden. Waarom twijfelt ze niet? 'Omdat ik', zegt ze, 'veel troost ontvangen heb na veel smart en twijfel; (Hosea 8:2-3). En toch is zij nog steeds*

*een misleid, ellendig schepsel. Maar hier kunnen we het verschil opmerken tussen het getuigenis van elke geest. De valse geest doet een mens geloven dat hij in de staat der genade is en dat hij zalig zal worden, omdat hij Christus gesmaakt heeft, en zo vertroost is en dat nog wel overvloedig. Maar de ware Geest overtuigt een mens ervan dat zijn staat goed en zeker is, omdat hij niet alleen deze Christus gesmaakt heeft, maar Hem ook heeft gekocht, zoals die wijze koopman in het Evangelie die zich verheugde dat hij de parel gevonden had, maar het daarbij niet liet, maar die alles verkocht en de parel kocht. Het is als met twee marskramers die wijn komen kopen. De een proeft ervan en gaat weg in een roes en komt zo tot de conclusie dat de wijn van hem is. Zo doet een mens die de valse geest heeft, maar de man die de ware Geest bezit, proeft de wijn niet alleen, maar hij koopt hem, al drinkt hij de wijn niet helemaal op wanneer hij ervan gaat proeven. Nadat hij echter door het proeven ertoe aangezet is om de wijn te kopen, kan hij nu zeggen dat de wijn van hem is. Zo verzaakt een kind van God, dat iets geproefd heeft van God en iets van Christus, en iets van de beloften bij zijn eerste bekering, al proeft het niet al de zoetheid die er in Gods is, toch alles voor God en voor Christus. En zo neemt het God en Christus wettig aan als zijn eigen bezit.*

**Ds. J. Roos:** (*...lees boven in scan...*) Ook zijn er geweest voor wie de deur zo wijd mocht opengaan dat zij Hem ontdekt kregen als een Goddelijke en dierbare Persoon; als de Middelaar Gods en der mensen. Zij mochten Hem door het geloof omhelzen, en leerden Zijn liefde, schoonheid, beminnelijkheid en noodzakelijkheid kennen. In verwondering riepen zij uit: Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid. (Psalm 45:3) De woorden die Hij tot hen sprak, waren woorden des eeuwigen levens; genaderijke en gunstrijke woorden. Woorden rijk aan genade, rijk aan gunst en rijk aan liefde. Kortom, Christus als Persoon werd hen toen zo oneindig dierbaar dat zij niemand met Hem konden vergelijken, en stemden van harte met Asaf in: Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde! (Psalm 73:25) Ook zij moesten nog nader onderwijs ontvangen. Doch geldt dit niet voor al Gods volk zolang zij op aarde zijn?

**DJK :** Er zijn er die gerechtvaardigd worden middels een groot geloof, er zijn er ook die gerechtvaardigd worden middels een klein of zwak geloof. De ontvangen zekerheid des geloofs wordt in deze laatstgenoemden het meest bestreden en aangevochten. Maar ook in hun geloof was zekerheid en vertrouwen. Het was minder krachtig als bij een sterk en groot geloof, maar geloof is geloof. Trap en mate zij alleen Gode bekend. Hoe dieper de nood, hoe groter de uitkomst. Jezus zeide: Een zeker schuldeheer had twee schuldenaars; de een was schuldig vijfhonderd penningen, en de andere vijftig; En als zij niet hadden om te betalen, schold hij het hun beiden kwijt. Zeg dan, wie van deze zal hem meer liefhebben? (Luk. 7:41-42) Net eender als bij barende vrouwen. De ene moeder baart een kind met 4 barensweeën, en de andere moeder doet er 24 uur over. Bij deze laatste moeder was de nood het diepst, en derhalve haar verlossing het grootst. Maar beide moeders baarden een kind. Zo ook geestelijk! Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is. (Joh. 16:21) Het belangrijkste kenmerk van het geloof is de vrede met God en de blijdschap die alle verstand te boven gaat, door het gestreken bloed van het geslachte Lam en het eten van Zijn vlees tot geloofsvereniging. Dit geschiedt op de grote verzoendag. De maand en de dag waarin God Zijn bondsvolk verlost moest daarom voortaan de eerste maand des jaars wezen. (Ex. 12:1-2) Daarom begint de vernieuwing des levens ook bij het geestelijk verkoren Israel met de vergeving van zonden, lezer. En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen, waarin gij zijt;



wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbij gaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den HEERE tot een feest vieren; gij zult hem vieren onder uw geslachten tot een eeuwige inzetting. (Exodus 12:13-14) Zie daar Gods instelling van de grote verzoendag! Het ware geloof, hoe klein en zwak het ook mag zijn, wast ook op in kennis, in vertrouwen en in wijsheid. Lees hier: En Hij zeide: Waarbij zullen wij het Koninkrijk Gods vergelijken, of met wat gelijkenis zullen wij hetzelfde vergelijken? Namelijk bij een mosterdzaad, hetwelk, wanneer het in de aarde gezaaid wordt, het minste is van al de zaden, die op de aarde zijn. En wanneer het gezaaid is, gaat het op, en wordt het meeste van al de moeskruiden, en maakt grote takken, also dat de vogelen des hemels onder zijn schaduw kunnen nestelen. (Markus 4:30-32)

Een vals geloof kan volgens Shepard dus ook enigszins bestreden worden, waardoor de satan u in de waan laat dat u middels een waar geloof met Christus verenigd bent. Maar de ware bestrijdingen en de helse aanvechtingen gaan om het levende Kind geboren in het hart van een wedergeboren zondaar. Lees Openbaringen 12:1-6. In dit beeld is het kind niet de wedergeboren zondaar, maar Christus in het hart van die verkoren zondaar Die door geestelijke barensweeën is gebaard. Hierin is het aardse bondsvolk Israel weer een beeld van het geestelijke verkoren Israel. Beide volkeren hebben Christus door barensweeën gebaard, het ene volk droeg het beloofde Vrouwenzaad naar het lichamelijke in zijn schoot, hetgeen men in Egypteland door Farao, daarna door Haman, en nog later middels de kindermoord in Bethlehem zocht uit te roeien, en het andere volk heeft Christus naar het geestelijke gebaard. Lees hier hoe de draak het geboren Kind zocht te verslinden. Weet en besef dit goed, dat de valse on-Bijbelse onderwijzingen, gedaan door wie het ook mag zijn, de geboren Christus in het hart van Gods verlost volk zoeken te vermoorden en te verduisteren. Daarom zijn zulk soort onderwijzers en leraren geen herders maar zielsmoordenaars en zielsmisleiders, menigmaal zelfs zonder het van zichzelf te weten. Het zal toch wat wezen wanneer we onszelf die eer hebben aangematigd en God wist er niet vanaf. De kinderen stenen voor broden gegeven, schorpioenen voor verse vissen, en het hemels Brood voor de honden geworpen hebbende. Ontzaggelijk! Ik wilde het hierbij laten.

*Maar wacht u van de valse profeten, dewelke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven. Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen. Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere! hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt! (Matth. 7:15-23)*